

Oda speranței

De George Schimmerling

[Simfonie în laminor Partea întâi-Allegro](#)

[Simfonie în laminor.Parte a doua-Andante](#)

[Simfonie în laminor.Parte a treia -scherzo](#)

Dacă Freud - și noi odată cu el - n-ar fi fost cititor în vise, ci în stele, poate că am fi intuit că fulgerul apărut în acel capăt de an pe cerul Brașovului va genera niște mișcări subterane ce vor duce peste doi ani la un imens tsunami care va mătura totul în cale, iar o dictatură care părea săpată în stîncă pentru ani lumină se va prăbuși în patru zile. Cîteva sute de tineri curajoși vor plăti cu viața lor prețul libertății colective, dar porțile acelea care păreau ferecate pentru veșnicie se vor deschide și prin ele vor ieși zeci de mii de oameni în căutarea unui trai mai bun sau pur și simplu dornici să se convingă dacă locurile acelea cu nume anglo-saxon ori galic despre care auziseră la orele de engleză sau franceză din liceu, există cu adevărat.

Printre ei va ieși și Pedros, amicul meu cel cu actele depuse, va colinda cîțiva ani, se va îmbăta cu aerul curat al Alpilor și al Pirineilor iar apoi se va întoarce să trăiască tot în Carpați, căci nicăieri munții nu sunt la fel ca acasă. Iar domnișoara Ina cea pățimașă, căreia în zadar i-am căutat un defect, se va mărita cu Relu și poate că peste ani ne vom regăsi pe aplicația aia care îi apropie pe cei aflați departe și îi depărtează pe cei aflați aproape. Zamora va pleca la București și, prin intermediul radioului, va aduce muzica lui în casele multor români. Și cine știe, poate că această țară eliberată în sfîrșit de tiranie și de partidul unic va intra în Europa nu doar cu gîndul, ci și cu fapta, și poate că Timișoara, orașul meu de suflet, va deveni chiar capitala culturală a Europei. Poate că toate astea se vor întîmpla într-o bună zi, însă atunci în anul de grație 1987, Europa era încă foarte departe.

Cît despre mine, săptămîna aceea din noiembrie 1987 îmi va schimba viața pentru totdeauna. În acea săptămîină m-am reîntors mai devreme în Timișoara, căci aveam de făcut două drumuri, ambele de foarte mare încărcătură emoțională.

Primul drum a fost la cimitir. Era comemorarea de un an de cînd mama, care îmi fusese scut în momentele grele ale vieții, pierduse bătălia cu boala aceea nemiloasă. Dintre toate lipsurile din anii aceia, reale sau închipuite, lipsa de mamă era cea mai apăsătoare. Al doilea drum a fost la o clădire cenușie de pe Bd. Leontin Sălăjan. Subofițerul morocănos de la poartă m-a întrebat ce caut, a strîmbat din nas cînd a auzit, dar m-a îndreptat către un birou unde am înaintat formularele, formularele mici, așa-i spunea.

Din acea clădire avea să iasă un om nou - nu în sensul cum scria pe lozincile din combinatul siderurgic - ci un om aflat la baza unui drum lung, întortocheat, care la capătul lui avea să-l poarte într-o țară veche-nouă, o țară pe care o visase un idealist budapestan-vinez, pe numele său Herzl Tivadar.

Pe sonetele de la sfîrșitul liceului se obișnuia să ne scriem unul altuia cîte o dedicație din literatura clasică sau din înțelepciunea proprie. Un coleg, mai clarvăzător, scrisese patru versuri dintr-o poezie "Puterea Amintirii", a unui poet astăzi pe nedrept uitat, Dimitrie Anghel.

*Oricum, pînă la capăt aminte ne-om aduce,
Și oricît de departe destinele ne-or duce,
Mereu și pretutindenii, oricînd și orișunde,
Cînd mi-oi suna eu lanțul, al tău îmi va răspunde.*

Oricît de departe m-a dus destinul, revin cu plăcere în orașul meu de suflet. Și în diminețile liniștite de toamnă cînd încă primul tramvai nu a ieșit din depou și primul firobuz nu a ajuns încă în stație, îmi sun lanțul. Iar ea, Timișoara amintirilor îmi răspunde. "Ce puii mei zdrăngăni la ora asta!! N-ai somn ???!" Dar nu, asta nu e Timișoara. E doar un bețiv mahmur vegetînd pe o bancă, după o noapte de chef.

Dar nu pot încheia *Simfonia în laminor* astfel. Am nevoie de un alt acord pentru final.

... Și în diminețile liniștite de toamnă cînd încă primul tramvai nu a ieșit din depou și primul firobuz nu a ajuns încă în stație, îmi sun lanțul. Și... nimic. Lanțul nu se mișcă. E blocat. Poate că trebuie uns cu ulei. Funcționarul de la primărie îmi spune că lanțurile nu-s treaba lui. Nici porțile care cad peste oameni la furtună, nici semafoarele cu IQ ridicat și eficiență scăzută. După care funcționarul sugubăț o dă pe poezie:

Trageți de el mai tare
Sau pentru depanare
Faceți o sesizare
În patru exemplare

Dar nu, nici asta nu e Timișoara. E doar un funcționar mucalit de la primărie. Încerc pentru a treia oară.

... Și în diminețile liniștite de toamnă când încă primul tramvai nu a ieșit din depou și primul firobuz nu a ajuns încă în stație, îmi sun lanțul. Și trag de el mai tare, cum mă învăță funcționarul acela. Lanțul se rupe. Sun la serviciul de depanare lanțuri. Îmi răspunde robotul. Pentru plată apăsați tasta Fa Diez. Pentru vorbă apăsați tasta La Minor. Apăs La Minor. O muzică enervantă. După care o voce acră. Preferam muzica. – "De ce ați tras așa de tare? E vina dumneavoastră. Va trebui să plătiți lanțul." "Îl plătesc. Dar trimiteți un depanator să-l schimbe". Iarși muzica aia enervantă, după care, din nou vocea cea acră. "Nu vă putem trimite, pentru că dumneavoastră ați făcut o sesizare ceva mai devreme. Trebuie mai întâi să vă rezolvăm sesizarea. Nu putem sări peste etape." "Și cât durează? întreb disperat. "30 de zile lucrătoare, plus timpul alocat Poștei - în total, cam trei luni."

Dar nici asta nu e Timișoara. E doar o fătucă de la un call-center acră sau prost plătită sau care s-a certat cu prietenul.

La cursul de dramaturgi începători ne-au învățat că, dacă vrei să transmiți un mesaj, îl spui de patru ori. Prima dată întorci spectatorul din drum, a doua oară îl faci să te privească, a treia oară să te și asculte, iar a patra oară îi spui ce ai de spus. Deci...

Oricât de departe m-a dus destinul, revin cu plăcere în orașul meu de suflet. Și în diminețile liniștite de toamnă când încă primul tramvai nu a ieșit din depou și primul firobuz nu a ajuns încă în stație, îmi sun lanțul.

Și Timișoara aceea căreia nu i se spunea Mica Vienă pentru că Vienei i se spunea Mica Timișoară, în care tocmai se inaugurase un nou spital - al patrulea în acest an - , Timișoara, în care tocmai sosise o delegație oficială de la Primăria din Helsinki ca să afle de la omologii lor timișoreni cum se poate lupta eficientă contra corupției, în care se închisese o pușcărie din lipsă de delincvenți, iar în locul ei se deschise un centru pentru copiii cu dizabilități, Timișoara aceea, nu a amintirilor și nici a prezentului, ci poate Timișoara care va fi odată, a conștiinței și a subconștiinței deopotrivă, îmi răspunde. Iar răspunsul acesta îl aud tare și răspicat. Deși nu am ureche muzicală îl recunosc cu claritate. E un răspuns venit tare de departe. Nu, nu seamănă cu *O Simfonie în laminor*, dar seamănă foarte mult cu clinchetul clopoțelului din clasa întâi. Și sunt aproape fericit...

SFÂRȘIT